

BOHOSLUŽBY 10. 5. 2026

JAROV

PÍSEŇ: 289 Tebe, Bože, chválíme (1. sloka)

POZDRAV: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Sestry a bratři, vítejte na dnešních bohoslužbách, které jsou podle liturgického roku ve znamení latinského slova *Rogate* – to znamená *proste*. A tak se nad prosbami a modlitbou budeme dnes zamýšlet i my.

Začněme dnešní bohoslužby slovy 4. žalmu: Když volám, odpověz mi, Bože mé spravedlnosti! V soužení mi zjednáš volnost. Smiluj se nade mnou, vyslyš mou modlitbu! „Urození, dlouho ještě bude tupena má sláva? Milujete marnost, vyhledáváte lež. Vězte, Hospodin pro svého věrného koná divy. Hospodin slyší, když k němu volám.

PÍSEŇ: 277 Chval Pána svého písni a jásej s radostí

VSTUPNÍ MODLITBA: Pane, přicházíme k tobě s důvěrou, že nás slyšíš. Přicházíme k tobě takoví, jací jsme. Hříšní, nedostateční, a přece (nebo právě proto?) toužící po tobě. A tak k tobě voláme: Odpověz nám, Bože spravedlnosti! Smiluj se nad námi a vyslyš naše modlitby. Protože ty jsi Bůh milosrdný a laskavý. Bůh milující, jako matka miluje své dítě. Nejsme tě hodní, a přece ses nás nezřekl. A tak k tobě s pokorou přicházíme i nyní, v tomto bohoslužebném shromáždění. Buď tu dnes s námi. Amen.

1. ČTENÍ: 1Sam 16,1–7 | Hospodin řekl Samuelovi: „Jak dlouho ještě budeš nad Saulem truchlit? Já jsem ho zavrhl, aby nad Izraelem nekraloval. Naplň svůj roh olejem a jdi, posílám tě k Jišajovi Betlémskému. Vyhlédl jsem si krále mezi jeho syny.“ Samuel se zdráhal: „Jak mohu jít? Saul o tom uslyší a zabije mě.“ Hospodin řekl: „Vezmeš s sebou jalovici a řekneš: ‚Přicházím obětovat Hospodinu.‘ Na obětní hod pozveš Jišaje a já ti dám vědět, co máš dělat. Pomažeš mi toho, o němž ti povím.“ Samuel vykonal, co řekl Hospodin. Když přišel do Betléma, vyděšení starší města mu vyšli vstříc s otázkou: „Přinášíš pokoj?“ Odvětil: „Pokoj. Přišel jsem obětovat Hospodinu. Posvěťte se a půjdete se mnou k obětnímu hodu.“ Pak posvětil Jišaje a jeho syny a pozval je k obětnímu hodu. Když se dostavili a on spatřil Eliába, řekl si: „Jistě tu před Hospodinem jeho pomazaný.“

Hospodin však Samuelovi řekl: „Nehleď na jeho vzhled ani na jeho vysokou postavu, neboť já jsem ho zamítl. Nejde o to, jak se dívá člověk. Člověk se dívá očima, Hospodin však hledí srdcem.“ // presbyter/ka

PÍSEŇ: 581 Stvoř srdce čisté, Bože, mi a ducha přímého

Děti odcházejí do nedělky.

2. ČTENÍ: Mt 6,5–15 | A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagógách a na nárožích, aby byli lidem na očích; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí. Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebuďte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se modlete takto: Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. Náš denní chléb dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám. A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého. Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.

KÁZÁNÍ: Milé sestry, milí bratři,
už jste někdy zařizovali byt? Co všechno tam bylo
potřeba dát? Co udělat pro to, aby to bylo doma útulné?
Doma to chceme mít takové, abychom se tam cítili
dobře, abychom se tam mohli utéct, když nás zaplaví
shon všedních dnů. Doma, to je místo, kde můžeme mít i
trochu nepořádek, můžeme tam chodit v pyžamu a
nemusíme se před nikým přetvařovat, nakrucovat, fintit.
Doma je doma. Klid a soukromí. Aspoň by to tak být
mělo. A Ježíš uprostřed svého kázání na hoře – mezi
povídáním o almužně a o půstu, tedy dalších bytostně
náboženských projevech – říká, že právě do takového
pokojíčku si máme zalézt, když se chceme modlit.

Existují ale i lidé, kteří chodí po světě a všem
vykládají o tom, jak to mají u sebe doma krásné a bohatě
zařízené. Kromě trošky dětinské domýšlivosti, nad
kterou bychom se mohli shovívavě usmát, by na tom
snad nebylo nic tako hrozného – kdyby to ale nemělo
jeden háček: Takoví domýšlivci často pro všechny řeči o
svém luxusním bytě zapomenou, jaké to je, jen tak si
tam na chvíli sednout a spočinout. Aniž by rozumovali
nad tím, kolik přátel jejich domov obdivuje. Takové lidi
Ježíš přirovnával k pokrytcům, kteří se okázale modlí na
ulicích, aby je všichni viděli – a říká, že ti již svou
odměnu mají. Odměnou jsou pro ně obdivné pohledy
kolemjdoucích. A tak nás Ježíš staví před dvě možnosti:
buď pro okázalé a hlasité modlitby zapomeneme, co to
vlastně vztah s Bohem je, anebo budeme skromnější,
zalezeme do svého pokojíku a budeme s Bohem žít
doopravdy. Ne jen na oko, ne kvůli obdivným pohledům

okolí. Modlitba totiž není divadlo. Nejde o vytváření dojmů. Budoucí král David z prvního čtení také nebyl vybrán podle dojmu, ale podle toho, co člověk na první dobrou nevidí: podle jeho srdce.

Když jsem mluvila o zařizování pokojů, nebylo to jen tak do větru. Myslím, že každý to má doma trochu jiné, každý to potřebuje trochu jinak, aby se tam cítil dobře. Takový pomyslný pokojík může být bezpečný prostor pro vztah s Bohem. Může to být imaginární místo, které je zónou blízkosti jen pro nás dva. A jak to tam vypadá? Někdo je radši minimalistický, má rád jednoduchý design. Jiný je trochu punkáč a má tam hromadu věcí. Další zase ocení velké okno někam do panenské přírody.

Je spousta způsobů, jak můžeme mít funkčně zařízený pokoj, a je spousta způsobů, jak můžeme trávit čas a budovat vztah s Bohem. Můžete to brát jako pozvání, abyste si v tom svém pokojíku trochu uklidili a udělali inventuru. Pro někoho je cestou k Bohu kontemplativní modlitba, pro jiného meditace, pro dalšího písně a hudba, čtvrtý zas vidí Boha ve stvoření kolem sebe a další se k Bohu přiblíží nejvíc promýšlením a prožíváním biblických příběhů. Domysleme si, co je důležitého pro každého z nás osobně. Takové způsoby bytí s Bohem, to jsou jednotlivé kusy nábytku, kterými jsme svůj pokojík zařídili.

Naštěstí na to zařizování nejsme úplně sami – Ježíš nám přece jen dává instrukce k tomu, jak se máme a nemáme modlit. Nejde totiž o to, kolik slov řekneme, ale

spíš jak je myslíme. A také: Méně je někdy více. Nejde o kvantitu, ale o kvalitu. Modlitba nemá být nákupním seznamem, v němž Bohu vypočteme, co všechno jsme dnes udělali, nemá to být hlasitý monolog. Ostatně Ježíš říká, že Bůh ví, co potřebujeme, ještě než to vyřkneme. Modlitba je rozhovor. Chceme-li s někým hovořit, musíme se umět taky trochu ztišit. Ne nadarmo se říkává *ztišme se k modlitbě*. A Bůh, ten mívá mnohdy hlas jemný, tichý. Je snadné chovat se jako buldozer, který svými myšlenkami a výkřiky Pána Boha pěkně převálcuje.

Učedníci se jednou Ježíše zeptali, jak se mají modlit. A navzdory tomu, že jinak často mluvil v hádankách, tady podal poměrně konkrétní odpověď: Modlitbu Páně. Tak se na ni pojďme podívat trochu zblízka.

Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno.

Otevření modlitby je oslovení, připomenutí: Víme vůbec, ke komu se vztahujeme? Koho oslovujeme? To je vykřičník hned na začátku modlitby, abychom si uvědomili, před jak velkého Pána teď přistupujeme. Podobně jako nám oslovení *Milá Aničko* na začátku dopisu připomene, komu to vlastně píšeme. A navíc to adresáta upoutá. Pisatel mě oslovuje jménem, to se mě týká, záleží mu na mně. Tak je oslovení zároveň chválou Boha Hospodina.

Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.

První věty modlitby Páně jsou o důvěře. Nejsou to planá slova, která překotně chrlí pokrytci. Jsou to slova se zásadním významem pro náš život. Vzpomeňme si na to, když budeme modlitbu Páně odříkávat jako náš ranní, večerní nebo třeba bohoslužebný rituál.

Přijď království tvé, to je upomínka pro nás i pro Pána Boha: Důvěřujeme, že Boží království jednou přijde a Boží vláda obejmě celý svět. *Přijď království tvé*, to je, jako když vylezeme brzo ráno na kopec a za horizontem hor před sebou vyhlížíme vycházející slunce. Víme, že to přijde a těšíme se na to. Nevíme, kdy přesně to nastane, ale víme, že to bude dobré.

Vydáváme se Pánu Bohu s plnou důvěrou, že to s námi *myslí dobře*. Že cokoli on udělá, má nějaký dobrý cíl. A zcela jistě to není samozřejmé, vložit se s takovou důvěrou do rukou někomu tak mocnému. *Staň se vůle tvá*, to je samo o sobě vyznáním důvěry.

Náš denní chléb dej nám dnes.

Chléb je zástupnou komoditou za všechny naše běžné potřeby. Vlastně se tu opakuje motiv bezmezná důvěry: Bohu vděčíme za všechny dobré věci, které v životě dostáváme. Stejně jako rodičům věříme, že nás nenechají vyhladovět.

A když se na to podíváme z trochu jiné strany: Na začátku modlitby Páně jsme poodhalili Boží majestát. Uvědomili jsme si, že Pánu Bohu, který sídlí v nebesích, nesaháme ani po kotníky. Jenže tady přichází něco

překvapivého – my ho prosíme o naprosto základní věci. Je to pro nás připomínka, že k Bohu se můžeme obracet i s těmi záležitostmi, které zdánlivě vypadají jako přízemní a světské. Podobně jako se máma neštítí přebalovat své dítě. Mimochodem, zatímco v církevním kalendáři je dnes neděle *Rogate*, v tom občanském je dnes Den matek. O důvod víc si vděčně uvědomit, že ani Bůh, ani máma se neštítí sestoupit k nám a pomoci s těmi základními věcmi. A tak ani naše prosby k nim nemusí být kdovíjak vznešené – nečeká se to od nás.

A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.

Akce a reakce. Komu bylo odpuštěno, žije z odpuštění. Bůh na nás reaguje. Bůh není mrtvý, nečinný pán na obláčku, který se o nás nezajímá. Bůh s námi žije a aktivně reaguje na to, co děláme. Je to obrovská výsada.

A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.

Zní to provokativně – *nevydej nás v pokušení*. Jako by nás Bůh chtěl či mohl vydat pokušení. Chce nás Pán Bůh zkoušet? Je to jako v příběhu o Jobovi, kde je člověk vydán ďáblu napospas? Nevím. Každopádně ale víme, že bez Boha neobstojíme. Přiznejme si, sami sví jsme tak trochu vláčeni okolnostmi hříchu. Ale jedním dechem v modlitbě dodáváme: Pane Bože, my víme, že nás v tom nenecháváš. Ty máš tu moc vysvobodit nás ze spárů zla – ať už jsou to mocnosti Zla s velkým Z, nebo to zlé a hříšné, co my sami na světě provádíme.

Došli jsme na konec modlitby, a tak se blíží ke konci i kázání. Nakonec ještě Ježíš připomíná, jak je důležité, abychom odpouštěli svým bližním. Je to trochu déjá vu, už to zaznělo v modlitbě samotné. Je to takový epilog, kterým nás z modlitebních výšin zase trochu vrací nohama na zem. Co dělat, když vylezeme z našeho pokojíku a potkáme se s lidmi? A jak by se měl na nás pobyt v pokojíku podepsat? Jakkoli jsme strávili v pokojíku čas o samotě, náš vztah s Bohem a vztahy s lidmi nejsou dva oddělené světy. Jsou všelijak propletené. Nezapomínejme na to.

Jádrem dnešního textu je Ježíšovo varování: Nebud'te jako pokrytci stojící s modlitbou na nárožích! Pravá modlitba se děje ve skrytosti. Není to výkon před lidmi, ale život před Otcem, který vidí i to, co je ostatním skryto. Neboť člověk se dívá očima, ale Hospodin hledí srdcem.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ: Dobrý Pane Bože, děkujeme za možnost k tobě přicházet a k tobě volat. Prosíme tě o pokoru a trpělivost, abychom mohli zaslechnout tvůj hlas i v rozbouřených vodách všedních dní. Amen.

PÍSEŇ: 405 To já, ó Pane můj, stojím tady v modlitbách

OHLÁŠKY: // presbyter/ka

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA: presbyter/ka

PÍSEŇ: 693 Radujte se, bratři, neboť blízko je Pán

POSLÁNÍ: Slova poslání jsou zapsána v listu Jakubově, 5. kapitole: Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.

POŽEHNÁNÍ:

Hospodin ti požehná a ochrání tě,
Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti
milostiv,
Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

PÍSEŇ: 426 Ať chrání nás Bůh